По біломісячнім шляху,
Як гонить місяць-хмаропас
Свої ватаги в вишині,-
Некoвані, до нас, до нас
Чвалують коні смертяні.

Безгучні вбивчі скакуни
І тіні-вершники на них,
Примарні вершники німі.
Забачивши грізний той біг,
І місяць криється у тьмі.

Хто зна, куди вони й відкіль?
Весь світ застиг у сні тяжкім.
І враз вривається галоп...
І завжди є в них вільний кінь,
І завжди вільне є сідло.

І перед ким спинились, той
Впадає, зблідши, на коня —
Який там може бути герць?
І далі коні поганя
По новобранців пані Смерть.